

КОНАН

ВАРВАРИНЪТ СЪЗДАВА

РОБЪРТ ХАУЪРД

PETER
STAN

... И СЕ РОДИ ВЕЩИЦА

РОБЪРТ ХАУЪРД
... И СЕ РОДИ ВЕЩИЦА

chitanka.info

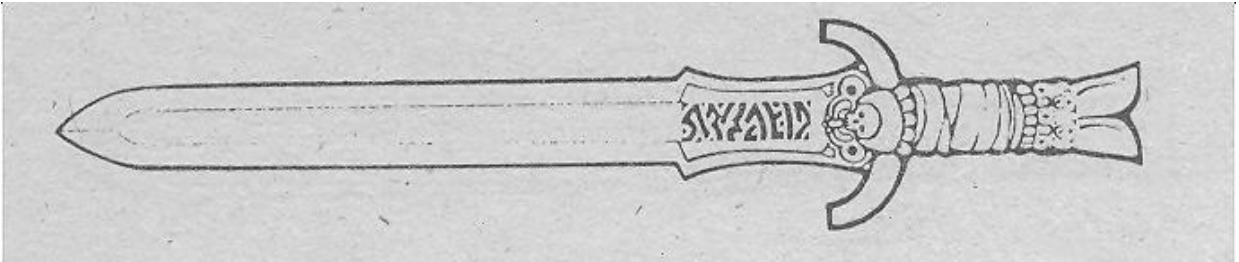
РОБЪРТ ХАУЪРД

СЪЗДАТЕЛЯТ НА КОНАН ВАРВАРИНА

Роден е на 22 януари 1906 г. в Пийстъър, щата Тексас. Започва да пише на 15-годишна възраст, а три години по-късно публикува първия си разказ в списанието „Weird Tales“ („Тайнствени истории“). В същото списание през декември 1932 г. се появява „Фениксът на меча“ — началото на цикъла за Конан варварина. В течение на няколко години, до самоубийството на писателя през юни 1936 г., читателите имат удоволствието да се „телепортират“ заедно със своя герой в дълбоката древност и да съпреживеят невероятни приключения.

Хубаво е, че макар с повече от половин век закъснение и българският читател има възможност да се срещне с безсмъртния герой на един своеобразен епос, който продължава да се „дописва“ и до ден-днешен!

... И СЕ РОДИ ВЕЩИЦА

ЧЕРВЕНИЯТ ПОЛУМЕСЕЦ

Тарамис, кралицата на Кауран, лежеше неподвижно върху кралското ложе с очи, вперени в непрогледната тъмнина. Беше се събудила неочаквано от тежък, изпълнен с кошмари сън, а свещите в златните свещници по непонятни причини бяха изгаснали. Тъмнината и тишината, които се стелеха наоколо, напомняха повече мрака на катакомбите, отколкото тихото спокойствие на спящия кралски дворец. Проблясващите между златните мрежи на прозорците сребърни звезди още повече сгъстяваха индиговочерната нощ.

Изведнъж от нищото се появи странно сияние. То постепенно започна да нараства, като ставаше все по-ярко и по-ярко. Притаила дъх, Тарамис неподвижно го наблюдаваше. Сиянието се избистри, превърна се в светъл кръг, който леко се издигна и затанцува — заедно с кадифените завеси от насрещната стена, под тихия полъх на нощния вятър.

Кралицата стреснато седна в леглото си — в светлия кръг се появи неясен силует на човешка глава!

Ледена тръпка на смразяващ страх пропълзя през девойката. Отвори уста в отчаян вик за помощ, но в последния момент се овладя. Очертанията на главата бяха станали по-ясни. Появи се образ на красива женска глава с блестящи гарвановочерни коси. Постепенно изплува лицето на жената и точно това лице спря надигания се в кралицата вик. Отсреща я гледаше нейният образ. Тарамис имаше усещането, че стои пред огледало, но лицето от другата страна гореше в ореол от странни пламъци, а устните бяха изкривени в зловеца усмивка.

— В името на Иштар! — възкликна кралицата. — Що за магии са това?!

— Магии ли? Тук няма магии, скъпа сестрице!

— Кой ме нарича сестрица? Аз нямам сестра!

— И сигурно никога не си имала, така ли? — прозвуча превзетия и същевременно зловец глас. — Изобщо не си спомняш някога да си

имала сестра — близък, която като всички други хора е усещала студ и мраз, болка и радост?!

— Вярно, имах някога една сестра, но тя умря много отдавна — промълви Тарамис като насън.

При тези думи красивото лице в светлия кръг рязко се отдръпна. Сега то излъчваше такава злоба и ненавист, че кралицата инстинктивно се сви, очаквайки всеки момент наоколо да засъскат змии.

— Лъжеш, глупачка такава! Тя не е умряла! Отвори си очите и погледни по-добре срещу теб, да ослепееш дано!

Думите плющяха като удари на камшик. Светлината танцуваше змийски танц по края на завесите и по нечия безмълвна заповед свещите отново запламтяха с ясна светлина. Тарамис изплашено подгъна стройните си крака, сви се върху коприните на леглото и с широко отворени очи се взря в страховитата като разярен хищник фигура. Жената пред нея приличаше на кралицата, но лицето ѝ издаваше непозната и зла душа. Очите на неканената посетителка горяха в пламъците на страстта и жестокостта, красивите устни бяха изкривени в ехидна усмивка, всяко движение на великолепното тяло изглеждаше някак пресилено. Иначе и прическата, и дрехите, и дори финните, обсипани със скъпоценности сандали на краката бяха същите като на Тарамис.

Дълбоко деколтираната копринена дреха без ръкави, препасана с позлатен дантелен колан, напълно отговаряше на облеклото на кралицата.

— Коя си ти? Или веднага ще ми обясниш какво правиш тук, или ще позвъня на придворните дами да извикат стражата! — Тарамис бе обзета от лоши предчувствия.

— Викай колкото си щеш! — студено отвърна непознатата. — Твоите мърли едва ли ще се събудят по-рано от сутринта, дори и целият дворец да гори. А що се отнася до стражата — в тази част сега няма нито един войник.

— Какво!? Кой смее да издава заповеди на личната ми гвардия? — кралицата разярено и властно се изправи.

— Аз, мила сестрице! — изсъска гостенката. — Аз издадох заповедта малко преди да вляза в покоите ти. Горките войничета мислеха, че изпълняват заповед на любимата си кралица, ха-ха! Да

знаеш само как съвършено изиграх ролята си! Колко възвишено, смирено и гордо изричах разпорежданията, а онези огромни кютуци кротко се просваха в краката ми, с цялата внушителност на блестящите им оръжия и шлемове, украсени с пера. Беше просто великолепно!

Тарамис усещаше, че я омотават в някаква невидима лепкава мрежа, че постепенно около нея се затяга безизходна зловеща примка.

— Коя си ти? Каква е тази лудост?! Защо си дошла тук? — извика отчаяно тя.

— Коя съм аз ли? — непознатата изсъска като кобра, бързо се приближи до кралското ложе, стисна белите рамене на кралицата и впи пълен с ненавист поглед в нея.

Всичко беше толкова невероятно, че Тарамис въобще не се сети да протестира по някакъв начин срещу тази нечувана дързост — някой да докосне божествената царска плът!

— Е, глупачко, ще се сетиш ли най-после коя съм, или още да си играем на криеница?... Аз съм Саломе!

— Саломе! — ахна Тарамис и се разтрепера като лист, осъзнавайки зашеметяващата истина. — Мислех, че си умряла малко след като си се появила на този свят — тихо промълви тя.

— И други си мислеха така! Вярно е, че щом се родих, ме отнесоха в пустинята. Оставиха ме там, за да загина под палещите лъчи на безмилостното слънце. Да се продъни земята и ги погълне пъкълът дано! Да захвърлят мен, малкото безпомощно пеленаче, чийто живот не беше по-силен от пламъка на мъждукаща свещ! И знаеш ли защо трябваше да умра?

— Аз... аз... чувала съм нещо за тази история...

Див смях разтърси гостенката. С рязък жест дръпна дрехата си и откри красиво бяло тяло. Между изваяните ѝ гърди аленееше някакъв странен знак — кървавочервен полумесец.

— Знакът на вещиците! — ужасено извика Тарамис и отскочи назад.

— Този път позна! — смехът на Саломе беше пълен с режеща омраза. — Да, това е проклятието на кауранските крале! Тази история се разказва шепнешком по всички пазари, от нея сърцата на хората замират от ужас и страх! Тези наивници си разказват от ухо на ухо как веднъж първата кралица на Кауран се отдала на самия дявол и после се родила дъщеря, която била безсмъртна. И как на всеки сто години в

нашата аскарианска династия се ражда по едно момиченце, чието бъдеще се определя от знака на червения полумесец върху гърдите. Това древно проклятие се повтаря неизменно на всеки сто години.

Веднага след раждането си някои момиченца-вещици били убивани. Някои успяваха да оцелеят — силни вещици, горди дъщери на Кауран, те преживяваха вихрено спечеления си живот. И всяка от тях се казваше Саломе — вещицата. И аз съм Саломе! Ще ме има и в бъдещето. Дори когато ледниците от север плъзнат на юг и цялата наша цивилизация бъде смазана под тях! А когато от пепелта се възроди новият свят, Саломе отново ще тръгне по земята, ще омайва най-могъщите мъже и с удоволствие — ще гледа как падат главите на най-мъдрите от всяка епоха... Саломе — вещицата!

— Но нали... нали си умряла?

— Аз ли? — очите на Саломе заискриха в странни блясъци. — Въобще не съм умирали! Наистина, отнесоха ме далеч извън града и ме оставиха под изпепеляващото слънце на пустинята. Беззащитно дете, изложено на чакалите, лешоядите и пустинните вълци. Но моят живот е много по-силен от живота на който и да е простосмъртен, защото черпя енергия от могъщите черни дълбини, за които обикновените хора нямат понятие. Часовете летяха, слънцето изпращаше на земята огнените си стрели, пустинята се нажежи като ад. Но аз не умрях. Вече смътно си спомням това време, за мен то е като сън, разказан ми от друг човек. Изведнъж се появили камили и хора с жълта кожа. Бяха облечени в копринени тоги и говореха на някакъв непознат език. Били се отклонили от пътя на керваните, лутали се насам-натам и по една случайност приближили мястото, където съм лежала. Водачът им знаел смисъла на червения полумесец и щом го забелязал, решил да ми подари живота. Този човек беше велик маг от далечен Китай. Връщаше се след дълго пътуване до далечна Стигия. Той ме отнесе в града на червените кули — Хекин, чиито минарета се провираха, оплетени в лиани, между стволовете на тъмни бамбукови лесове. Там той ме отледа и изучи, под неговите грижи израснах и станах жена. Старостта не отслаби способностите ми в черната магия. Научи ме на много, много неща...

Саломе млъкна, загадъчно усмихната, със зловещо проблясващи очи. После отметна глава, като да прогони някакъв досаден спомен и продължи:

— В края на краищата ме изгони. Каза, че въпреки огромните усилия, които полага, за да ме научи на най-висшите тайнства, от мен няма да излезе нищо. Щяла съм да си остана една най-обикновена магьосница и толкоз. Плановете му бяха грандиозни — да ме направи кралица на света и чрез мен да владее всичко. Но за негово разочарование аз отказах да седя по цели безкрайни седмици в Златната кула и непрестанно да се взирам в едно кристално кълбо. Отказах безброй пъти да повтарям едни и същи заклинания, изписани върху кожа от змии с кръвта на млади девизи, да се потя над запрашени свитъци, съдържащи писания на отдавна мъртви езици. Великият маг кръстеше, че съм обикновен земен червей, който никога няма да добие представа за могъщите сили на космичната магия. Може и да е така... Но светът, който ме заобикаля, съдържа всичко, за което аз мечтая — могъщество и слава, приказни богатства, силни и прекрасни мъже за любовници и очарователни жени за робини. Той ми разказа коя съм аз, откри проклятието, тегнещо над мен и съществуването на наследство, което ми се полага. То принадлежи колкото на теб, толкова и на мен. Досега е било твое, отсега — само мое. Това е правото на силния!

— Какво искаш да кажеш?! — Тарамис скочи и застана лице в лице със сестра си. — Да не би да си мислиш, че като успя да измамиш няколко гвардейци и да омаеш неколцина придворни дами, имаш право да обсебиш Кауранския трон?! Не забравяй, че кралица на Кауран съм аз и като такава ще ти осигуря достойно за твоето положение място в кралския двор, но нищо повече...

В смеха на Саломе прозвучаха открити нотки на омраза.

— Колко си щедра, мила сестро! Но преди да ми намериш „подходящо“ място между поданиците си, позволи ми да те питам: знаеш ли чии войски са разположени в подножието на крепостните стени?

— Наемниците на Констанциус, Котския предводител на свободните братя — отвърна Тарамис.

— А какво търси тук, в Кауран, тази войска? — предеше като котка Саломе.

Кралицата усещаше някаква клопка, но се опита да отговори с привичното си спокойствие и достойнство:

— Констанциус поиска разрешение да мине покрай границите на Кауран на път за Туран. Като залог за добрите си намерения, сам дойде като заложник в кралския дворец. Това е гаранцията, че армията му ще се държи както подобава.

— Така така... А днес случайно да е идвал при теб, за да поиска ръката ти? Имаше ли такова нещо — кажи!

Тарамис я погледна подозрително:

— Откъде знаеш това?

Саломе с безразличие повдигна рамене:

— И ти, мила сестрице, отхвърли това предложение, нали?

— Естествено, че ще го отхвърля! — ядосано извика Тарамис. — Да не би да мислиш, че една Кауранска принцеса няма да отхвърли с отвърщение такова недостойно предложение?! Да се омъжа за човек, чиито ръце са изцапани с кръвта на безчет невинни хора, за един авантюрист, който трябваше да избяга от собствената си страна, за да не го осъдят на смърт за безбройните му злодеяния, извършени там! За главатаря на банда организирани разбойници и наемни убийци?! Никога не бих му позволила да доведе чернобрадите си дяволи в Кауран! Сега той е в пълния смисъл на думата затворник тук. Гвардейците ми го пазят в южната кула, а утре ще поискам бандата му да напусне Кауран. Самият той ще остане затворен, докато и последният наемник не премине границата. Предупредих го лично, че жестоко ще ми плати и за най-малкото насилие над моите поданици.

— Значи той бил затворен в южната кула, така ли? — с престомена изненада запита Саломе.

— Да, така казах. Защо?

Вместо отговор Саломе плесна няколко пъти с ръце и извика с глас, преливащ от ехидно задоволство:

— Соколе, кралицата ти дава аудиенция!

Един висок мъж прекрачи прага на украсените със златна резба врати. Като го видя, Тарамис извика от изненада и яд:

— Констанциус! Как се осмеляваш да влизаш в кралските покои?

— Както виждате — осмелих се, ваше величество! — отговори мъжът, като подигравателно се поклони.

Беше висок, енергичен и здрав като стомана мъж, с тънка талия и могъщи рамене. Притежаваше дивата красота на хищник. Лицето му

беше загоряло от слънцето, а леко оредяващите над тясното му чело коси, приличаха на гарванови пера. Тъмните очи гледаха пронизателно, а тънките мустаци подчертаваха жестоката безмилостна извивка на устните. Бе облечен в къса копринена риза и панталон, носещ следите на лагерния живот. Тоалетът му се допълваше от ботуши, изработени от гладка щавена кожа. Констанциус засукваше мустак и нагло оглеждаше кралицата.

В очите на Тарамис пропълзя страх. Не беше наивна, за да не разбере откъде идва невероятната дързост на мъжа пред нея. Извика:

— Ти си се побъркал! Наистина тук аз изглеждам безпомощна пред теб, но не забравяй, че в този замък ти си също толкова безпомощен, защото си обграден от моите гвардейци! Те ще те разкъсат на парчета, дори ако само си помислиш да ме докоснеш! Веднага напусни покоите ми, докато не е станало късно!

Констанциус и Саломе подигравателно се разсмяха. Накрая вещицата махна нетърпеливо с ръка:

— Достатъчно! Нека преминем към следващата сцена на тази чудесна комедия. Слушай, мила сестрице! Аз бях тази, която ти изпрати Констанциус и неговата войска. Когато реших да превзема трона на Кауран, се наложи да си намеря съюзници. От всички възможности аз се спрях на Сокола по една проста причина — той не притежава нито едно от онези качества, които хората наричат добри...

Констанциус саркастично се усмихна, направи дълбок поклон на Саломе и тихо изломоти:

— Много сте ласкава към мен, скъпа принцесо!

— Изпратих го в Кауран и веднага щом войниците му се разположиха под градските стени, аз се вмъкнах в града. Влязох през малката западна портичка. Глупаците, които я пазеха, си мислеха, че любимата им кралица тайно се връща от някое любовно приключение...

— Змия такава! — Тарамис цялата беше почервеняла от възмущение.

— Е, те бяха безкрайно изненадани и шокирани, но ме пуснаха, без да кажат нито дума! — подигравателно се усмихна Саломе. — По същия начин влязох и в двореца. Гвардейците бяха много удивени, когато ги освободих. Така се разпоредих и със стражата, която пазеше Констанциус, и с придворните ти дами.

Тарамис стоеше бледа, със здраво стиснати юмруци. Попита с разтреперан глас:

— Като те слушам — свършила си добра работа. Какво смяташ да правиш по-нататък?

— Чуй! — каза Саломе и наведе глава към прозорците.

Отвън долиташе неясно дрънчене на оръжия, което можеше да значи само едно — приближаваха големи войски. Чуваха се груби мъжки гласове, издаващи заповеди на някакъв чужд език. Тези звуци се преплитаха с виковете на изплашени хора.

— Градът започна да се събужда и да разбира, че става нещо нередно. Саломе, мисля, че ще бъде добре да слезнеш долу и да успокоиш твоите поданици — нали си тяхна кралица! — Констанциус зловещо се усмихна.

— Отсега ме наричай Тарамис! Трябва колкото е възможно по-скоро да свикна с това име!

— Какво става навън? Какво сте намислили вие двамата?! — извика Тарамис.

— Нищо особено. Просто лично аз, тоест лично ти, обиколих всички порти на градската стена и наредих да бъдат отворени. Стражата беше много изненадана, но не посмя да ми се противопостави. Това, което чуваш, са войниците на Сокола, които точно в този момент превземат града.

— Ти си самият сатана! — Тарамис разярено се хвърли към Саломе. — Ти предаде моите хора! Безсрамно използва тяхното доверие в мен. Направи от мен предателка! Но почакай — сега ще отида при тях и всичко ще им обясня...

Саломе рязко дръпна кралицата за китката и я отхвърли настрана. Обърна се към мъжа:

— Констанциус, нали познаваш пътя към подземните катакомби? Заведи и затвори тази побесняла котка в най-отдалечената и тъмна каменна килия. За стражата не се безпокой — всички спят дълбок сън. После изпрати някой сигурен твой човек да им подреже гърлата, докато още не са се събудили. За това, което стана тази нощ тук, не трябва да знае никой друг! От този момент Тарамис — това съм аз, а милата ми сестра ще бъде безименен затворник в неизвестна никому, освен на теб и мен, килия. Ясно ли е?!

Под тънкия черен мустак блеснаха в зловеща усмивка два реда бели зъби:

— Всичко е ясно, само едно малко доуточнение — нали няма да ми откажеш да се позабавлявам със затворницата, преди да я оставя в компанията на ледените стени и изгладнелите подземни плъхове?

— Прави каквото искаш с тази патица! — каза Саломе, сграбчи Тарамис за рамото и силно я блъсна към Констанциус. После рязко се обърна и излезе.

Тарамис диво се запротивлява. Очите ѝ горяха от ужас и срам пред циничния блясък в очите на мъжа, пред грубите му, безмилостни и похотливи ръце, цялото му тяло на насилник, което смазваше и чупеше нейното безпомощно, мятало се в отчаяни пориви да се освободи същество.

Когато зад гърба на вещицата се разнесе отчаян, пълен с болка и ужас писък, Саломе само ехидно се усмихна и продължи пътя си.

ДЪРВОТО НА СМЪРТТА

Посивели от прах, влажни от пот, панталоните на младия войник бяха опръскани със засъхнала кръв. По бедрото, рамото, гърдите, — навсякъде по тялото му личаха следи от дълбоки сочни рани. Впиваше отмалели пръсти в покривката на леглото, върху което лежеше, раните още кървяха и по челото му избиваха капки пот.

— Сигурно е полудяла! Сигурно е полудяла! — повтаряше той безброй пъти. Мъката в гласа му говореше за страдание, по-голямо от физическата болка. — Ах, какъв кошмарен сън! Тарамис, кралицата, която цял Кауран предано обича и почита, да предаде своя народ на мародерите и убийците... О, велика Иштар! Защо не паднах, сразен в боя — по-добре, отколкото да гледам как любимата ми кралица изведнъж се превърна в лека жена и предателка на своя народ!

— Лежи спокойно, Валери! — помоли момичето, което с треперещи ръце се опитваше да измие и превърже раните на младежа. — Моля те, миличък, стой мирно — така само влошаваш положението си! Разбираш, че не мога точно сега да извикам лекувател, а сега...

— Знам, знам — изръмжа момъкът. — Бандите на Констанциус претърсват къщите и където намерят ранен войник, веднага го убиват, защото щом е ранен, значи се е бил с тях. Ах, Тарамис! Как можа да ни предадеш — та хората те обожаваха!

Младежът се мятеше в леглото с безсилна ярост и горещи сълзи обливаха лицето му. Изплашеното момиче го прегърна, притисна главата му към гърдите си и се опита да го успокои.

— По-добре достойна смърт, отколкото такъв черен позор! — не спираше раненият. Видя ли този ужас, Ивга?

— Не, Валери! — момичето отново се зае с раните. — Събудих се едва от шума на уличния бой. Погледнах през прозореца и видях как някакви чужди войници избиват мирни граждани. И после те чух да ме викаш откъм вратичката на задната улица.

— Довлякох се дотук с последни сили — каза момчето. — Свлякох се и повече не можах да се вдигна.

Ако бях останал така на улицата, онези щяха да ме убият. В името на Иштар, успях да се справя с трима от тях и да ги пратя в пъкъла. Сигурно вече дяволите се бият за прогнилите им сърца!

Момичето се опитваше да го утеши, галеше го и му шепнеше като на малко дете. Накрая леко го целуна по напуканите устни. Но изгарящият вътрешен огън не даваше покой на Валери. Трескаво той и продължи разказа си:

— Когато шемитите започнаха да влизат в града, не бях дежурен и заедно с други войници почивахме в спалните помещения. На разсъмване в стаята се втурна капитанът. Беше пребледнял като платно. „Шемитите са в града! — извика той. — При южната порта дойде самата кралица и заповяда да ги пуснем. Освободи стражата — нямамо повече нужда да се охранява Кауран.“

Никой не разбираше какво става в града, но както винаги и сега се подчинихме на кралската заповед: да оставим оръжията и всички да се съберем в двора на двореца. Само Иштар знае какво може да означава това, но заповедта си е заповед...

Когато нашите момчета пристигнаха пред двореца, десетки хиляди от онези брадати дяволи вече бяха там в пълно бойно снаряжение. От прозорците на околните сгради надничаха любопитни граждани. Съседните улици бяха претъпкани от все още невярващи и объркани хора. На върха на стълбището пред двореца стоеше Тарамис, а до нея се пъчеше Констанциус и доволно сучеше противните си мустаци. Имаше вид на угоен котарак, току-що закусил с поредната мишка. Няколко стъпала по-долу стояха петдесетина въоръжени до зъби шемити с натегнати срещу народа лъкове. Войниците от кралската гвардия бяха унило скупчени в подножието на стълбите и с не по-малък ужас от нас наблюдаваха странните събития, които се разиграваха пред очите им. За разлика от нас, обаче всички бяха въоръжени.

По едно време Тарамис проговори. Тя съобщи, че отново е премислила вчерашното си решение (вчера тя остро и гневно отхвърли предложението на Констанциус), счита постъпката си за прибързана и днес е решила да направи Констанциус свой съпруг! За това, че пушна шемитите в града, не отрони нито дума. В замяна на това ни съобщи, че след като Констанциус води голям брой професионални войници,

Кауранската армия просто става излишна! Войниците се освобождават от служба и следва да се завърнат кротко и тихо по домовете си.

С угаснали погледи нашите тръгнаха да се разотиват. Но когато дойде ред на кралската гвардия, нещата придобиха нов обрат. Техният капитан, Конан, им заповяда да не мърдат от местата си, преди да получат заповед лично от него. Поради големия му авторитет, всички се подчиниха въпреки кралското нареждане. Говореше се, че тази нощ Конан не е бил дежурен и е обърнал не една кана с тежко кауранско вино. Но сега беше в обичайната си форма. Бързо изтича нагоре по стълбите, изправи се пред кралицата и с изпитателен поглед я гледа няколко секунди. После се обърна към народа и извика:

— Хора! Това не е вашата кралица! Тази жена не е Тарамис! Това е някакъв маскиран демон!

След това настъпи истински ад. Един от шемитите се опита да удари Конан, но той моментално го съсече. В следващата секунда целият двор се превърна в бойно поле. Шемитите нападаха и убиха много от обезоръжените войници. Някои отвърнаха, като грабнаха каквото им беше под ръка. Така направих и аз. Кълна ти се — ние не се биехме срещу Тарамис! Битката беше между нас и брадатите дяволи на Констанциус. Той лично ги ободряваше с пронизителни викове да избият до един предателите на трона. Но не ние бяхме предателите!

Гласът на Валери трепереше от вълнение и отчаяние. Момичето се опитваше да го успокои. То не разбра много от нещата, но страдаше и се измъчваше със своя любим.

— В настъпилата суматоха хората не знаеха на чия страна е истината — продължаваше младежът. — Цареше пълна бъркотия. Ние бяхме в безнадеждно положение. Само някои имаха оръжие. Гвардейците ни обиколиха в квадрат и се опитваха да ни защитят, но бяха около петстотин души, а онези настъпваха с хиляди. При такава битка изходът можеше да бъде само един. А какво правеше в това време Тарамис? О, ужас до небесата! В момент, когато наемниците избиваха нейните хора, тя се смееше с цяло гърло, прегърната през кръста от Констанциус! Като някакъв красив и зловец демон с каменно сърце. О, богове! Това беше някаква лудост...

Никога през живота си не съм виждал някой да се бие така яростно, както тогава Конан. Беше застанал с гръб към стената и мечът му свистеше с такава бързина във въздуха, че почти не се виждаше.

Преди да го повалят, около него беше израснала стена от трупове. Накрая успяха да го сразят — бяха сто на един. Като видях как изчезва под грамадата от тела, ми се стори, че светът всеки миг ще се разпадне. С последни сили се измъкнах. Успях да чуя как Констанциус крещеше, че иска капитана жив...

* * *

Сега по лицето на Констанциус се разливаше същата противна, ехидна усмивка. Седеше върху породист жребец сред група шемитски воители с гърбави носове и катраненочерни коси. Залязващото слънце хвърляше червени отблясъци по остриите им шлемове и люспестите брони. Намираха се на около миля от крепостната стена на Кауран, сред тревиста равнина. Недалеч от пътя, гю който се движеха керваните, се издигаше странно дърво. Отблизо се различаваше масивен кръст, на който висеше някакъв мъж. Ръцете и краката му бяха приковани с дебели железни пирони. Мъжът беше мускулист и едър. Освен бедрената превръзка, нямаше други дрехи. Вадички студена пот се стичаха по могъщата плетеница от мускули. Болките не пречеха под слепените черни коси да пламтят с неугасващ огън две живи сини очи. От раните по ръцете и краката върху зелената трева падаха тежки капки кръв.

Констанциус подигравателно каза:

— Наистина съжалявам, капитане, че не мога да бъда морална утеха в последните минути от живота ти. Но имам неотложни ангажименти в града — не трябва да оставям кралицата да ме чака, нали? Така че сега те оставям сам на себе си и в компанията на ей онези красавици — Констанциус тихо се засмя и многозначително погледна нагоре, където неуморни черни сенки описваха все по-ниски и по-ниски кръгове. — Сигурен съм, че ако не бяха те, такива като теб биха издържали на кръста много дни. Но въобще не си прави илюзии, че някой би могъл да дойде и да те спаси! Навсякъде наредих да разгласят, че ако някой посмее да свали тялото ти от кръста, живо или мъртво, незабавно той и членовете на семейството му ще бъдат живи изгорени на градския площад. А в Кауран мисля че добре ме познават. Така че тази заповед ще бъде много по-ефикасна, отколкото ако бях

наредил да те охраняват мои войници. А и предпочитам да не оставям наблизко стража, защото лешоядите се плашат от хора. Не искам никой да ги безпокои. Затова наредих да те доведат толкова далече от града... Е, смели ми капитане, мога вече да ти кажа сбогом. Сигурно ще си спомня за теб след един-два часа. Предполагам, че точно тогава в прегръдките ми сладострастно ще въздиша Тарамис, кралицата на Кауран!

Конан стисна ядно юмруци и нови струйки кръв поръсиха земята. Мускулите му набъбнаха, той с мъка наведе глава и яростно плю в лицето на Констанциус. Последният студено се усмихна, избърса се, обърна жребеца и в тръст се отдалечи към града. Същевременно злорадо извика:

— Спомни си за мен, когато лешоядите започнат да кълват месата ти! Тези пустинни птици са особено кръвожадни. Виждал съм разпънат човек с изкълвани очи, без уши и коси и все пак беше жив. Отлетяха доста часове, докато лешоядите се докопат до сърцето му!

След малко конникът се изгуби сред облаци прах.

Денят преваляше и в самотната пуста равнина единствената жива душа беше разпънатиият човек. За него разположеният на по-малко от миля Кауран бе по-далеч от най-далечната звезда, в някакво друго време и пространство.

Конан разтърси глава, за да отстрани едрите капки пот, след което огледа равнината. От двете страни на крепостната стена се простираха все още тучни пасища, пълни с кротко пасящ добитък. Понататък се виждаха поля, овощни градини и лозя, натезали от грозде. На запад и север къщите на малките селца изглеждаха като детски играчки. Зад сребърната лента на реката, течаща югоизточно от града, неочаквано започваше пустинята и изпълваше всичко чак до хоризонта. Конан съзерцаваше тази необятна, неплодна пустош, трептяща в жаравата на следобедното слънце, със същия жаден и безутешен поглед, с който плененият ястреб гледа синьото небе. Целият потрепери, когато погледът му се отмести върху белите кули на Кауран. Този град го беше предал, заради него сега висеше като разпънатата заешка кожа. От устата му се изля водопад от проклетия и заплахи.

Сега цялата вселена се сведе до четирите железни пирона, които го делеха от живота и свободата. Огромните му мускули набъбнаха и

се опънаха като стоманени въжета. Посивялата кожа на измъченото му тяло се покри с искрящи капки пот. Той се извиваше и опитваше да намери някаква поза, която би му помогнала да изтръгне приковаващите го към кръста жезла. Но те бяха зачукани дълбоко и здраво в дървото. Тогава Конан се опита да откъсне китките си. Това, което го накара да престане, не бе непоносимата болка, а безсмислеността на начинанието. Пироните имаха широки и здрави глави и обхващаха почти цялата му ръка. За първи път в живота си Конан се почувства безпомощен. Висеше отпуснат, безжизнен, с наведена глава и затворени очи. Залязващото слънце го обливаше със златните си лъчи.

Плясъкът на крила го накара да вдигне глава точно навреме, за да избегне острия клон на перестата черна стрела, насочена към очите му. Изкреця прегракнало, опитвайки се да сплаши нападащите птици. Лешоядите се вдигнаха и закръжиха в потъмняващия простор.

Ужасна жажда измъчваше Конан. Предишната нощ беше изпил толкова вино, че всеки друг би излязъл от строя поне за няколко дни. За последен път пи вода малко преди да започне битката в кралския двор, а това беше рано сутринта. В боя човек губи много енергия и страхотно ожаднява. Сега Конан гледаше сребристите води на реката така жалостно, както някой грешник би гледал през решетките на пъкъла човешкия свят. Представи си хладните капки, които се стичат по тялото, когато се къпе. В ушите му кънтеше ромоленето на потоците в равнината, виждаше огромни рогове, пълни с чудесна пенлива бира, спомняше си безбройните чаши игриво вино по тезгяхите на кръчмите. Трябваше да си прехапе устните до кръв, за да не зареве като изтезавано животно.

Като в някакъв сън пред очите му се размиваха черните силуети на града в отблясъците на пурпурния залез. Всичко наоколо стана червено. Конан отново погледна към реката и облиза почернелите си напукани устни. В светлината на залязващото слънце водата приличаше на кръв. От изток настъпваше катрановочерна нощ.

До притъпления му слух отново долетя плясък на крила. Той повдигна глава и впи поглед в снишаващия се лешояд. Останалите птици се рееха още доста високо, но той знаеше, че няма да успее вече да ги уплаши с викове.

Конан наклони глава встрани, затвори за момент очи и с огромно усилие търпеливо зачака. Лешоядът приближи, кацна на рамото му, размахвайки криле и замахна с клон към лицето. Конан светкавично отмести глава, така че птицата нарани само кожата на брадата му. Стреснат от неочакваното движение, лешоядът понечи да отлети. Конан протегна мускулестата си шия, оголи зъби във вълча усмивка и с рязко движение ги впи в сбръчкания врат на лешояда. Едно бясно мятащо се кълбо от криле и перушина изпълни погледа му. Ноктите на обезумялата птица деряха гърдите на Конан, но той продължаваше с всички сили да стиска врата ѝ. Жилите му бяха изпъкнали като опънати въжета. Чу се звук на хрущящи кости. Лешоядът се отпусна и замря с пречупен врат. Конан отпусна зъби и изплю кръвта, напълнила устата му. Останалите птици, изплашени от съдбата на събрата си, отлетяха и накацаха по голите клони на едно по-отдалечено дърво. Приличаха на черни демони от кошмарен сън.

Вълна на див триумф заля помътения мозък на човека. Все още можеше да сее смърт — все още беше жив! Кръвта във вените му буйно закипя. Режещите болки по тялото отричаха смъртта!

— В името на Митра! Такова чудо още не бях виждал през живота си.

Наистина ли някой говореше, или това бяха халюцинации? Конан тръсна глава, за да премахне капките пот и кръв, стичащи се около очите му и в подножието на кръста видя четирима конници, които любопитно го наблюдаваха. Трима от тях бяха доста смугли, с извити орлови носове. По дрехите им личеше, че са от племето на зуагирите — номади, живеещи от другата страна на реката. Четвъртият беше облечен в дълъг бял халат, през главата му падаше бял шал препасан през челото с троен шнур, изработен от камилски жили. Не беше шемит. В здрача Конан успя да разгледа лицето и фигурата му. Непознатият имаше почти неговата височина, но с по-лека конструкция. В движенията му се забелязваше гъвкавостта на змиорка. Късата черна брада не можеше да скрие агресивната линия на долната му челюст, а под наметалото проблясваха две стоманеносиви очи. Със силна ръка мъжът придърпа поводите на жребеца и отново проговори:

— В името на Митра! Струва ми се, че трябва отнякъде да познавам този юнак!

— Със сигурност трябва да го познаваш — обади се един от зуагирите. — Това е кимериецът, капитанът на кралската гвардия!

— От кога кралицата се избавя по този начин от своите най-верни служители? — измърмори ездачът. — Никога не бих си помислил, че Тарамис е способна на такова нещо! Бих предпочел например някоя малка война. При нея човек поне може нещо да заграби. Ето — колко път изминахме, стигнахме почти пред самия град — а нищо свястно не намерихме, освен оня добитък — той отметна глава към един могъщ и красив вол, който водеха на въже — ... и това умиращо куче!

— Запорски злодей! Само да можем да се откача от това дърво, щеше да видиш какво умиращо псе щях да направя от теб! — Конан ядно тръсна окървавената си глава.

— О, велики Митра — та този кютук ме познава! — изненада се ездачът. — Откъде ме познаваш, разбойнико?

— Има само един като теб — промърмори Конан. — Ти си Олгерд, водачът на южните племена.

— Така е. И бивш вожд на пастирите от Запорската река. Искаш ли да останеш жив?

— Само глупак може да зададе такъв въпрос! — отвърна Конан.

— Единственото качество, което ценя в другите мъже — каза Олгерд — е смелостта и твърдостта. Сега ще видя дали си велик мъж, или само едно мизерно скимтящо псе, което кротко чака смъртта си...

— Ако отрежем кръста, може да ни забележи стражата от крепостната стена — намеси се един от зуагирите.

— Вече е достатъчно тъмно. Джебъл, вземи секирата и отсеци кръста долу!

— Ако падне напред, ще го смаже — възрази Джебъл. — Ако го отсека така, че да падне назад, ударът ще му счупи главата и ще разкъса вътрешностите.

— Ще значи, че не е достоен за моята банда — отсеке Олгерд. — Щом не е, по-добре да умре! Сечи!

Ударите по дървото отекваха като удари с чук в главата на Конан. Огнени стрели на разкъсваща болка следваха всеки трясък, забиваха се като нажежена тел в измъчените му подпухнали длани и ходила. Стискаше зъби и през напуканите му устни не излезе нито звук. Най-после кръстът се заклати и с грохот се сгромоляса назад. Конан беше

напрегнал до пръсване всичките си мускули, плътно притиснал глава към гредата. Когато кръстът с глух трясък се удари в земята, подскочи още веднъж и замря, пленникът едва не припадна от болка. После радостно констатира, че и този път желязната мускулатура го спаси от гибел. Лежеше неподвижно и не издаваше нито звук, въпреки че от носа му бликаше кръв, а мускулите трепереха от напрежение. Джебъл одобрително изръмжа и клекна. Стискаше големи ръждясали клещи, които се използваша за смяна на конски подкови. Челюстите им се впиха в дланта на капитана. Главите на пироните се бяха впили дълбоко в разраненото и подпухнало месо. С пъшкане зуагирецът разклащаше пироните, от раните течеше кръв, но Конан лежеше неподвижен, и ако могъщите му гърди не се издигаха и спадаха равномерно, човек би помисли, че е умрял. Най-после проклетото желязо бе измъкнато и с доволно ръмжене Джебъл го запокити в тревата. Същото се повтори и с другата ръка. Мъжът понечи да освободи и краката, но същевременно Конан с огромно усилие се беше надигнал, изтръгна клещите и се наведе към претръпналите си крака. Скърцайки със зъби, той здраво стисна клещите — ръцете му бяха две горещи рани — и, треперещ от напрежение, с един замах измъкна единия, а после и втория пирон от краката си. Изправи се вдървено, олюлявайки се като пиян, с плувнало в пот тяло. Усети, че го обхващат гърчове и с усилие задържа напъните да повърне.

През цялото време Олгерд безучастно наблюдаваше. Сега посочи към свободния кон. Накуцвайки, Конан се запъти към красивия кафяв жребец. Всяка крачка за него беше кървава агония. По устата му изби пяна.

Хвана юздите с обезобразените си ръце, силно дръпна поводите, Конят приклепна и Конан успя да го възседне. В същия миг Олгерд рязко удари с бич във въздуха, животното се подплаши и за малко не хвърли ездача. Но Конан се беше притиснал здраво и иритегли силно юздата. Конят изцвили и се укроти.

Един от зуагирите извади мех с вода и въпросително погледна Олгерд. Последният поклати отрицателно глава.

— До лагера има само десет мили. Ако този човек е пригоден да живее в пустинята, ще издържи и без вода!

Групата се отдалечи към реката. Между ездачите се поклащаше и Конан — с почернели, напукани устни и засъхнала кървава пяна около

устага.

ПИСМО ДО НЕМЙДИЯ

Вече много, много години ученият Астреас пътуваше, за да изучава живота и обичаите на хората в далечните източни земи. Събирайки мъдрост и познание, той често пишеше на приятеля си в родната Немидия — мъдреца Алкемид. Ето какво гласеше едно от последните писма на Астреас:

„Скъпи приятелю, трудно би ми повярвал, ако ти кажа колко катастрофално се промениха нещата в Кауран, откакто кралицата сключи съюз с Констанциус (част от събитията вече ти описах в миналото писмо). Минаха вече седем месеца оттогава, а на мен ми се струва, че самият дявол се е измъкнал от ада и е дошъл в Кауран. Изглежда Тарамис напълно е полудяла. По-рано бе известна със скромност, честност и справедливост. Сега е точно обратното. Личният ѝ живот е направо скандален и думата «личен» тук въобще не е точна. Кралицата дори не си прави труда да прикрива оргиите, които организира в двореца. Това са безкрайни пищни гуляи и разврат, в които по принуда включва и придворните си дами, току-що омъжените жени, дори девиците. Самата тя не си прави труда да се омъжи за Констанциус, който въпреки това седи до нея на кралския престол и управлява. Той живее по същия начин, а неговите офицери не остават по-долу от тях. Когато им се прииска да изнасят някоя жена, не се съобразяват нито със семейното ѝ положение, нито с възрастта или протестите ѝ. Опустошеното кралство стене под непосилни данъци, селата са обрани до шушка, търговците ходят облечени в парцали, защото нищо друго не им е останало, а и на това са доволни, тъй като поне са успели да спасят кожата си.

Стотици години вече зуагирите нападат безуспешно кауранците и сега са ужасно разлютени, че градът е превзет от техните западни съплеменници. Между хората се приказва, че тази естествена вражда се подклажда допълнително от някакъв човек, бивш капитан от кралската гвардия. Навремето Констанциус заповядал да го разпънат на кръст в пустинята, но по някакъв странен начин капитанът успял да се освободи и да тръгне със скитащите зуагирски скотовъди. Самият той бил също варварин, но от северозапад. Казва се Конан и е от онези известни със свирепата си необузданост кимерийци, с които нашите войски няколко пъти имаха нещастieto да се сблъскат и платиха много скъпо за това (спомни си битката при Ванарий!). Та същият този човек станал дясна ръка на хазашкия авантюрист Олгерд, който се появил по тукашните земи, идвайки от север и успял да си извоюва военния чин в едно от зуагирските племена. Ширят се слухове, че през последните месеци бандата на Олгерд се е разрастнала неимоверно много и, по всяка вероятност под влиянието на Конан, имала намерение да нападне Кауран. При всички случаи в тази работа трябва да има пръст кимериецът, защото зуагирите нямат никакъв опит в обсадата на крепости и не притежават стенобойни машини. Освен това от многобройните си военни набези в миналото за всички е ясно, че неорганизираните номади са безсилни срещу добре въоръжените и обучени шемитски войници. Навярно гражданите на Кауран с радост биха посрещнали чергарите, защото при всички случаи те няма да се отнасят с тях толкова жестоко, колкото сегашните им поробители, а вероятно биха предпочели всички да умрат, отколкото да търпят повече тези ужасни страдания и унижения.

Право да ти кажа, не мога да мисля повече за тази жена като за нормално човешко същество. За мен тя е някакъв хищен изрод, който с удоволствие се въргаля сред човешко месо и оглозгани кости. Този факт може да разруши вярата ми в божествата, които почитаме — как могат да позволят такава нещo!

Тя възвърна човешките жертвоприношения! Откакто се едуши с Констанциус, повече от петстотин мъже, жени и деца загубиха живота си върху олтара на новия храм, който тя нареди да се построи. При това сама извършваше жертвоприношенията!

За повечето от тези нещастници обаче бе отредена много по-ужасна смърт. В криптата под храма Тарамис отглежда някакво чудовище. Откъде се е появило, как изглежда — това никой не знае. Хората разказват, че малко след като потушава бунта на войниците срещу наемниците на Констанциус, кралицата прекарва цяла нощ сама в храма, охранявана от група нейни хора. По някое време над постройката започнал да се издига стълб от дим с отвратителен мирис. Цяла нощ над града се носели френетичните викове и заклинания на Тарамис. В тях се преплитали стенанията на измъчваните жертви/И към всичко това сутринта се прибавил някакъв нов звук — прегракнало, съскащо, неприличащо на нищо човешко, смразяващо кръвта стенание.

Като сравнявам сегашното поведение на Тарамис с това отпреди седем месеца, съм склонен да повярвам на мълвата, че в тялото ѝ се е вселил самият дявол. А един младеж на име Валери твърди нещо друго: че това не е Тарамис, а някаква вещица, приела нейния образ. Истинската Тарамис, обичаната от целия народ кралица, незабелязано е била отстранена и затворена в някоя от дълбоките тъмни подземни килии на двореца, а лицето, което сега управлява Кауран, е зла магьосница. Младежът се кълне, че ще открие истинската кралица, ако е останала още жива. Опасявам се обаче, че самият той ще стане поредната жертва на Констанциус. Валери е участвал в бунта на кралската гвардия, преживял е масовата сеч след него, успял да избяга и се укрие. Твърдоглаво отказва да напусне града и да отиде на по-сигурно място. Срецнах се с него точно по това време и тогава той ми разказа за своите подозрения. След което неочаквано изчезна и не се

появи. Много се безпокоя да не е попаднал в лапите на дворцовите шпиони.

Вече трябва да привършвам писмото. Нямам друг начин да го изпратя, освен чрез пощенските гълъби. Те отнасят писмата до границата на Кот. Там ги поемат специални конници, които ги предават на водачите на керваните през пустинята и накрая ги получаваш ти. Трябва да побързам и да пусна гълъба, докато е още тъмно. Утрото наближава, звездите заливат със сребърна светлина терасите на кауранските къщи. Градът е потънал в потискаща тишина. Само в далечината звучат странни удари на барабан. Не се съмнявам, че там някъде, в зловещия храм е Тарамис, подготвяща за своето чудовище поредната порция храна и измисляща някакви нови ужаси.“

Що се отнася до Тарамис, Астреас малко се лъжеше. Тази, която от месеци се представяше пред света за кауранска кралица, в този момент се намираше дълбоко под царските покои, в една влажна и ледена килия, осветена от димящи факли. Пробягващите светлини и сенки само подчертаваха Огромното несъответствие между ангелската ѝ красота и жестокия блясък в очите.

На голия каменен под в нейните крака лежеше сгърчено някакво полуголо, покрито с дрипи тяло.

Саломе гнусливо го подритна с върха на обшития със злато сандал и ехидно се усмихна, когато то потрепери.

— Не ти ли харесват грижите ми, мила сестрице?

Въпреки кошмарните седем месеца затвор, въпреки окъсаните си дрехи, Тарамис все още не бе загубила красотата си. Тя не отговори на язвителната забележка. Само склони глава като човек, свикнал да понася унижения и подигравки. Тази кротост обаче не зарадва Саломе. Захапа устна и недоволно затакува със сандал по пода, като намръщено гледаше неподвижната девойка пред себе си. На гърба ѝ леко се люлееше брокатено наметало, което небрежно бе преметнала през едната си ръка, а в другата стискаше някакъв пакет.

Фалшивата кралица си бе облякла фрапираща пищна рокля, ушита по модата. Наниз от диаманти проблясваше около глезените ѝ,

прикачен към връзките на сандалите. Гърдите бяха прикрити единствено от цветчета скъпоценни камъни, свързани със златни нишки. При всяко движение се чуваше лекото звънтене на златните гривни по ръцете и краката. Косите ѝ бяха подредени във висока шемитска прическа, а около ушите проблясваха в пъстри цветове златни халки с нефритови висулки. Върху бедрата на Саломе свободно падаше съвсем прозрачна копринена пола, придържана от колан, обсипан със скъпоценни камъни. Цялото ѝ облекло беше цинична подигравка срещу обществените норми.

Неочаквано Саломе се наведе, хвана сестра си за косите, рязко дръпна главата ѝ назад и я погледна в лицето. Тарамис отвърна на погледа без да помръдне нито един мускул на лицето.

— Виждам, че сълзите ти нещо са попресъхнали, драга сестрице! — изсъска Саломе.

— Вече не можеш да изцедиш от очите ми нито една сълза! Прекалено често се наслаждаваше на представлението, в което кралицата на Кауран със сълзи на очи те моли за милост и съчувствие! — отвърна Тарамис. — Разбирам, че досега запази живота ми с единствената цел по-дълго да ме мъчиш и унижаваш — затова измисляше мъчения, които не могат да убият или осакатят. Но вече не се страхувам от теб. Ти унищожи и последните следи от надежда, страх и срам... Хайде, ела име убий, защото никога повече няма да пролея и една сълза, за да те зарадвам, ти дяволско изчадие!

— Надценяваш силите си, миличка! — замърка като котка Саломе. — Досега измъчвах само твоята гордост, смачквах достойнството ти. Забравяш обаче, че за разлика от мен, ти можеш да изживяваш огромни душевни терзания. Показваше ги, когато се забавлявах да ти описвам драматичните преживявания на твоите поданици. Днес съм ти донесла едно много по-силно доказателство за моята кралска дейност. Знаеш ли, че твоят предан канцлер Кралид се завърна от Туран и моите войници веднага го арестуваха?

Тарамис пребледня:

— Какво си му направила?

Вместо отговор Саломе измъкна пакета, който криеше в гънките на плаща си. Отметна копринената покривка и го вдигна пред очите на Тарамис. Беше главата на млад мъж с лице, изкривено от ужасна гримаса — смъртта го беше настигнала в момент на адски мъки.

Тарамис сърцераздирателно изкрещя, като че ли прободоха сърцето ѝ с кинжал.

— О, Иштар! Та това е Кралид!

— Точно така. Опитваше се да бунтува хората. Разправяше, че това, което казва Конан, е истина. Че аз не съм ти! Как биха могли тези нещастници да се опълчат срещу въоръжените шемити?! С камъни и тояги ли? Хм, глупости! Сега обезобразеното му тяло е хвърлено на скитащите кучета по пазара, а после огризаните му кости ще намерят градинския канал. Ай-ай, сестричке! Май виждам сълзички — значи не си забравила съвсем да плачеш? — засмя се Саломе садистично. — Много добре! Оставих душевните мъки за края — отсега нататък ще имаш повече такива преживявания!

В светлината на факлите, с отсечената човешка глава, вдигната над падналата жена, Саломе наподобяваше някакво неродено от човек създание. Тарамис не вдигна повече глава. Беше притиснала лице към каменния под, раменете ѝ се разтърсваха от отчаяни хлипания, а малките ѝ бели юмруци безпомощно удряха хладните камъни.

Саломе се запъти към вратата, съпроводена от тихото подрънкване на украшенията по тялото ѝ.

Малко по-късно мина по кривуличеста уличка и след една малка тайна вратичка се появи под свода на огромна каменна арка, водеща към вътрешния кралски двор. Чакаше я един шемит с широки рамене и намръщено чело. Огромна черна брада покриваше блестящата броня върху гърдите му.

— Е, плака ли? — гласът му звучеше като ръмженето на мечка, като тътен от далечна буря. Беше един от малцината, които знаеха тайната на кауранската кралица, генерал в наемните войски на Констанциус.

— И то доста, Кумбанигаши! Има една чувствителна област от психиката ѝ, която не бях пипала... Ела насам, пършиво псе! — обърна се Саломе към един просяк, навъртащ се наоколо.

От уличния прахоляк излезе един невероятно изпокъсан и мръсен, с кичури сплъстена коса млад мъж. Саломе му подхвърли отсечената глава:

— Вземи това и го хвърли в най-близкия канал!

Просякът бързо се отдалечи с понакуцваща походка.

Генералът се обърна към кралицата и гласът му се понесе по тясната уличка като грохот на гръмотевица:

— Не разбирам защо трябва да пазиш още всичко в тайна. Вече седиш толкова здраво на кауранския трон, че няма от какво да се страхуваш. Защо тези каурански глупаци най-после да не разберат истината? Все едно са напълно безпомощни. Открий им коя си! Извади любимата им кралица и заповядай да ѝ отсекаат главата на централния площад!

— Не, Кумбанигаши, още не!

... Вратата с трясък се затвори. Просякът още седеше в двора с отсечената глава в ръце. Наоколо беше съвсем пусто. Никой не беше забелязал как потрепера, когато чу последните думи на шемитския генерал. Нито че силните му мургави ръце странно контрастираха с жалостивия му външен вид.

— Знаех си аз — знаех, че е жива! О Кралид! Твоята мъченическа смърт не отиде напразно! Значи е затворена в подземните килии. О, Иштар, ако си милостива богиня, помогни ми! — шепнеше разгорещено момъкът.

ПУСТИННИТЕ ВЪЛЦИ

Олгерд наля рубиненочервено вино в златен бокал, украсен със скъпоценни камъни и го плъзна по масата към Конан. Дори и най-разточителния запорски владетел би завидял на препълнената със скъпоценности и плячка, богато украсена със златни тъкани и пъстроцветни килими шатра. Самият водач на пустинните вълци (наричаха се така, защото основното им занимание беше да плякосват минаващите през пустинята кервани) беше облякъл един бял, обшит по гърдите с перли халат. От заметнатите му назад краища приглушено проблясваха копринени панталони, крачолите на които бяха напъхани в ниски обувки от финно обработена и оцветена в зелено кожа, украсена със златиста бродерия. Според хазашкия обичай, високо над лявото бедро, върху широк кожен колан, висеше прекрасно изработена ножница от слонова кост. Единственото оръжие, което Олгерд носеше, беше широкият нож в нея. Шумно сърбаше едри глътки искрящо червено вино, излегнат в украсено с богата дърворезба кресло.

В сравнение с помпозния екзотичен вид на хазашкия атаман, видът на Конан контрастираше със своята груба мрачност. Подравнените гарванови коси се сливаха с черната памучна риза. Покритото с белези лице имаше силен загар от горещото пустинно слънце. Светлееха само искрящите му очи и катарамата от чисто злато на кожения колан. В протърканата ножница на кръста кротко седеше единственото нещо на този свят, в което Конан вярваше — неговият прав меч.

През кадифените завеси на шатрата едва се долавяха звуците на лагера, примесени с шумоленето на палмови листа под тласъците на пустинния вятър.

— Днес сме на сянка, утре на слънце! — Олгерд поразпаса колана си и допълни чашата с вино. — Това е животът. Едно време бях атаман на запорските племена, сега съм вожд на пустинните вълци. Преди седем месеца ти се беше пообтегнал на някакъв кръст сред пустинята, а сега си седиш удобно в красива шатра, пиеш чудесно

вино и имаш честта да бъдеш мой везир и безпрекословно да изпълняваш всичките ми заповеди. На най-могъщия вожд в цялата област между Туран и Западните пасища! За всичко това би трябвало да си ми страшно благодарен!

— За какво? За това, че бързо схвана колко много мога да съм ти полезен ли? — засмя се Конан и вдигна чашата си. — Ако ти повишиш в длъжност някой от бандата си, човек може да се закълне, че най-голяма полза от това ще имаш ти. За всичко, което постигнах при теб, платих скъпо и прескъпо с потта и кръвта си! — кимериецът хвърли бегъл поглед към насечените си с белези ръце. А и много от белезите по тялото му ги нямаше преди тези седем месеца.

— Вярно, че се биеш като сто дявола, взети заедно! — съгласи се Олгерд. — Но въобще не си мисли, че ти си причината през последните месеци да дойдат толкова много нови хора при мен. Мъжете се стекоха в моята армия, защото правихме успешни нападения, взимашме огромна плячка и то благодарение на кого? На мен! Защото аз измислих всичко, аз предвождах грабежите, при мен дойдоха богатствата! Номадите обожават печелещите главатари на банди! Те дори имат навика повече да се доверяват на чужденците, отколкото на своите. Пред нас се откриват невероятни възможности! Хората ми са повече от 11 хиляди! А след година-две ще станат три пъти повече! С малкия си отряд правехме дребни набези в покрайнините на Туран, или нападахме мизерни градчета-държави. Но с една 30–40 хилядна армия бихме могли да завладеем цялата земя на шемитите, а аз да стана велик владетел... Мисля, че вече е време да нападнем Вереу, големия кръстопът на керваните в Туран.

— А аз мисля, че още не е дошъл подходящият момент! — поклати глава Конан.

— Какво значи „мисля“?! Аз единствен цмам право да мисля какво ще прави тази армия!

— За целите, които преследвам аз, броят на хората е напълно достатъчен! — продължи кимериецът, като се направи, че не чува репликата на Олгерд. — Не мога повече да чакам нито минута! Зле ми е от това дълго седене! Настъпи часът за разплата!

— Онзи кръст май още не ти е излязъл от главата! — ухили се хазакът. — Обичам хората, които знаят как да мразят. Но за твоя план ще помислим по-късно.

— Ако си спомняш, преди време, ти обеща да ми помогнеш да превзема Кауран, нали така?

— Така е. Но това беше отдавна, когато и през ум не ми е минавало, че някога ще събера такава огромна армия. Тогава мислех единствено за плячката, която ни чака зад крепостните стени. Сега, обаче, положението е друго. Кауран е много силна крепост, не искам да пиляя напразно силите си. Може би след година-две...

— Най-късно след седмица Кауран ще бъде в мои ръце! — решително заяви Конан, а Олгерд подскочи от изненада.

— Чуй ме добре! Дори и аз да се съглася на тази акция, нищо не можеш да направиш с пустинните вълци. Това не е още истинска армия. Няма какъв опит в обсадата на крепости като Кауран! Още по-малко в превземането им!

— Не е нужно да се атакува крепостта. Имам начин да накарам Констанциус и войниците му да излязат извън града.

— И знаеш ли какво ще стане след това?! — развика се Олгерд. — Нашите войници нямат брони и са беззащитни срещу техните стрели! Хората ни не са обучени за големи сражения. Отрядите на копиеносците ще минават през нашите редици като нож през масло!

— Това би било така, ако към нас не биха се присъединили 3000 хайборейски конници!

— Присъединили, присъединили! Откъде ще дойдат? От ръкава ли ще си ги извадиш?! — викаше атаманът.

— Не е необходимо да правя фокуси. В оазиса Акрел чакат моите разпореждания три хиляди избрани каурански конници.

— Какво-о?! — Олгерд щеше да се задуши от яд. Скочи от креслото като разярен тигър.

— Много добре чу какво казах! — отсече Конан. — Всички тези мъже са избягали от ужасите в Кауран. Живееха разпръснати в малобройни групи и банди. Те са твърди, решителни, смели и готови на всичко. Всеки един от тях спокойно може да се справи с по трима мудни наемници. Трябва да са изтърпели много мъки и страдания в робство — достатъчно, за да придобият голямото си мъжество, стоманената си воля и дивия пламък в сърцата си. Трябваше им някой добър вожд. И това се оказах аз! Те изслушаха моите вестonosци и сега нетърпеливо очакват идването ми в оазиса Акрел.

— Ти си действал без мое знание! — очите на Олгерд опасно заблестяха и той посегна към ножницата си.

— Те искат за вожд мен, а не теб!

— И какво обеща на тези нещастници, за да ги накараш да те последват?

— Казах им, че заедно с тях, за свалянето на Констанциус от власт и освобождаването на Кауран, в битката ще вземат участие и отрядите на пустинните вълци.

— Глупак такъв! Ти вече си посмял да се провъзгласиш за техен водач, така ли?! — изсъска Олгерд.

Двамата мъже бяха скочили и сега се измерваха с тежки погледи през дългата маса. Очите на Олгерд горяха от дива омраза, кимериецт хладно и мрачно се усмихваше.

— Ще те разчекна между четири палми! — рязко изхърка атаманът.

— Опитай! Хайде, извикай войниците си да видим кого ще послушат! — предизвикателно отвърна Конан.

Олгерд се озъби, вдигна ръка, за да извика стражата, но нещо в изражението на Конан го спря. И не толкова умен като него би забелязал абсолютната увереност, излъчваща се от внушителния варварин.

— Ах, ти мизерен разбойнико! — очите на атамана мятаха светкавици наляво и надясно. — Ах, ти бандит, домъкнал се кой знае откъде! Как се осмеляваш да подриваш авторитета ми пред моите хора?!

— Нямаше нужда да правя това! — обади се Конан. — Ти много се лъжеше, като твърдеше, че нямам нищо общо с огромния брой новодошли мъже в бандата. Напротив — имам много общи неща с тях. Заповедите издаваш ти, но те се сражават за мен! Зуагирите не са хора, които биха могли да имат два вожд! Всички знаят кой от нас двамата е по-силен. Аз ги разбирам по-добре от теб, а и те разбират мен повече от теб, защото и аз, и те, — всички ние сме варвари.

— И какво биха казали твоите варвари, когато им съобщиш, че трябва да се бият на страната на кауранците? — язвително попита Олгерд.

— Те ще тръгнат натам, накъдето ги поведе. Ще им обещава цял керван камили, натоварени със злато. Кауранците с радост ще платят

на всеки, който ги избави от Констанциус. А след това ще ги поведе към Туран, както си говорехме преди малко. Те мечтаят за плячка и ще влязат в бой с всеки, от когото биха могли да я получат. А защо това да не бъде Констанциус?

В очите на Олгерд полека пропълзя светлината на разума. Той беше победен. Толкова дълго живееше в своите сънища за завладяване на света, че пропусна да забележи, какво става под собствения му нос. Много от дребните събития и случки, на които не беше обърнал достатъчно внимание, сега се наместваха като в мозайка и придобиваха ново значение. И в същия момент Олгерд разбра, че Конан не се хвали. Че всичко, което казва, е самата истина. Разбра, че огромният мъж пред него е истинският вожд на зуагирите.

— Няма да бъда с теб, когато умираш! — изръмжа Олгерд и ръката му се плъзна към ножницата.

В същия миг ръката на Конан излетя като атакуващ хишник и пръстите му стиснаха лакътя на атамана. За миг и двамата замръзнаха в безмълвна схватка. Стояха неподвижно един срещу друг, а очите им мятаха мълнии. По ръката на Олгерд се появиха капки студена пот. Без да отпусна хватката си, Конан се засмя.

— Способен ли си да оживееш, Олгерд?

Усмивката не слезе от лицето на кимериеца и когато започна още по-силно да впива пръсти в разтрепераната ръка на хазака. Последва изскърцване на кост, пречупваща се в друга кост. Лицето на Олгерд придоби пепеляв цвят. Беше прехапал долната си устна и кръвта се стичаше по брадата му. Но не издаде нито звук.

Конан високо се изсмя и го пусна. Олгерд се олюля и със здравата си ръка се подпря на масата.

— Подарявам ти живота, Олгерд, така както някога ти ми подари моя! — каза тихо Конан. — Въпреки че тогава ти не го направи от човеколюбие, а заради своите цели. Когато нареди да ме свалят от кръста, ти ме подложи на изпитание, което сам не би преживял. На това е способен само варварин от далечните северни страни. Качвай се на коня си и заминавай. Вързан е зад шатрата. В меховете под седлото имаш храна и вода. Ако тръгнеш веднага, никой няма да те види. Знаеш много добре правилата на пустинните номади — за сваления вожд няма милост!

Олгерд не отговори. Бавно се обърна и със залитаща походка се отправи към задния вход на шатрата. Мълчаливо отвърза огромния бял жребец, който го чакаше под сянката на клонеста палма. И пак без да промълви нито дума, придържайки осакатената си ръка в процепа на копринения си халат, се метна на коня и потегли през пустинята на изток, за да изчезне завинаги от живота на зуагирите.

Конан остана сам в шатрата. Изпразни на един дъх пълен бокал с вино и доволно примлясна с уста. Със замах метна празната чаша настрана, след което излезе от шатрата през предния вход.

Пред очите му се разпростираше лагерът на зуагирите, с шатри, направени от камилски кожи и мъже, облечени в бели дрехи — пеещи, каращи се, разговарящи.

— Хей, вълци, наострете уши! — извика Конан с глас, който се понесе като гръмотевица и достигна и най-отдалечената шатра. — Елате всички тук, при мен!

ГЛАС ОТ КРИСТАЛА

В една от каменните кули на градската крепостна стена седяха група мъже и внимателно слушаха какво говори един от тях. Повечето бяха още съвсем млади, но лицата им бяха изпити от продължителни мъки и страдания. Носеха прости мрежести метални ризници, а по овехтелите им кожени колани висяха ножове и ками.

— Сега вече знам със сигурност, че преди много месеци Конан каза самата истина — разпалено разказваше на другарите си Валери. — Дълги седмици прекарах пред вратите на двореца. Правех се на глухоням просяк, но единствено така успях да се добера до истината. Разбрах, че нашата кралица е пленена и затворена в катакомбите. Дебнех удобен момент и една късна нощ успях да проследя и пленя надзирателя, който пазеше затворената кралица. Отвлякох го в едно мазе наблизко и започнах разпит. Преди да умре, той ми разказа това, което ще чуете вие сега. То потвърждава предишните ми подозрения. Жената, която сега управлява Кауран, е вещица и се казва Саломе. Надзирателят ми каза, че килията, където е затворена Тарамис, е най-долния етаж в катакомбите.

Нападението на зуагирите ни е добре дошло. Не зная точно какво смята да прави Конан. Може би иска да си отмъсти на Констанциус. Може би иска да ограби и срине града. За нас е трудно да преценим.

Ние обаче трябва да направим следното. Точно когато започне битката, трябва да освободим Тарамис. Моментът е много удобен. Констанциус и неговата войска ще излязат да се бият със зуагирите извън града. Той няма друга възможност, защото градът не е подготвен за дълга обсада, запасите от храна и вода са малко. Разузнавачите съобщиха, че зуагирите имат стенобойни машини. При всички случаи са ги построили под ръководството на Конан. Както ви е известно, кимериецът е бил дълги години в западните земи и е изучил всички видове бойни техники. Констанциус ще изведе цялата си войска в полето и смята да разбие ордите на Конан с един мощен удар. В града_ще останат само няколкостотин войници, които ще бъдат

разположени по кулите, бойниците и портите на крепостната стена. При това положение няма да има почти никаква охрана на затвора. Ние ще освободим Тарамис, а какво ще правим след това, ще зависи от обстоятелствата. Ако Конан победи, ще покажем Тарамис на народа и ще го призовем към въстание. Знаете много добре, че всички до един ще се вдигнат. Те само това чакат. С голи ръце ще избият шемитите, останали да охраняват града. После ще затворим портите — както за наемниците, така и за номадите. Нито един от тях не трябва да влиза вътре. И Ще преговаряме с Конан. Той винаги вярно е служил на Тарамис! След като узнае истината и самата кралица разговаря с него, убеден съм, че ще пощади града. Но много по-вероятен е вторият вариант, а именно — да победи Констанциус. Тогава ще трябва много бързо и тайно да избягаме и да потърсим някъде сигурен азил. Всичко ясно ли е?

Младежите кимнаха едновременно като един.

— В такъв случай извадете мечовете си, отдайте душите си на Иштар и да вървим към тъмницата. В този момент наемниците сигурно вече напускат града.

Последното беше самата истина. Утрото блестеше в редиците островърхи шлемове, плуващи като широка река под могъщия свод на каменната крепостна врата. Подрънкваха металните брони на конете. Предстоеше бой между две конници. Такава битка можеше да стане само в безграничните равнини на изтока. Стоманената река на ездачите се изливаше в полето — мрачни, тежки фигури, с черно-сребърни брони, дълги къдрави бради и изкривени като на хищни птици носове. В неподвижните им погледи не се четеше нито съмнение, нито страх, нито милост. Мъжете бяха завладяни от едно единствено чувство — безкрайна вяра в благосклонната съдба.

От двете страни на улиците беше излязло населението на града. Хората мълчаливо наблюдаваха чуждоземните войници, които отиваха да отбраняват техния град. Не се чуваше никакъв шум — те се отнасяха към този театър без никакъв интерес, без никакви емоции. Повечето бяха облечени в дрипи, някои прехвърляха в ръцете си изпомачкани шапки.

В една от кулите на двореца, имаща най-добър изглед към южните врати на града, върху кадифени покривки се излежаваше Саломе и ехидно наблюдаваше Констанциус, който току-що си беше

закопчал колана и сега навличаше ръкавиците си. Бяха сами в стаята. През златните завеси долиташе приглушен шум от дрънкащи оръжия и тропот на копита.

— Още преди да се свечери ще ти докарам достатъчно много пленници, за да можеш да нахраниш до насита своя дявол от храма! — каза Констанциус, засуквайки нагоре мустаците си. — Свикна ли на мекото и тлъсто месо на кауранците? Може би днес ще има нещо по-различно за вечеря — малко по-жилавичко месо от пустинни номади.

— Внимавай ти да не станеш жертва на чудовище, по-страшно от моя Тауг! Не забравяй кой е водач на тази пустинна сбирщина! — предупреди го Саломе.

— Имам много причини никога да не забравям това. Този пес е воювал в западните земи и оттам е научил изкуството да се прави обсада. Моите разузнавачи успяха да донесат много малко сведения за това с какво разполага Конан, защото войската им се охранява изключително добре. Но и така са успели да забележат катапулти, овни, стенобойни машини. И всичко било натоварено на волски каруци, теглени от камили. В името на Иштар! Само като си помисля, че за да се построи всичко това е трябвало да работят ден и нощ, цял месец поне няколко хиляди човека! А откъде е взел толкова много материал — това въобще не мога да разбера. Може пък да е подписал договор с туранците и те да са му дали тези машини. Те обаче в никакъв случай няма да му помогнат. И по-рано съм воювал срещу военни отряди на номадите от пустинята. Най-напред малко ще се обстрелваме с лъкове. Моите войници няма да имат никакви загуби, защитени от броните и ризниците си. След това ще ги атакуваме. Моите конници ще преминат през хилавите им редици като през масло. После ще се обърнат и още веднъж ще минат между тях. В това време тези нещастници вече ще са се разбягали на всички страни. Така че още преди залез слънце можеш да ме чакаш при южните порти. Ще ти доведе стотици голи пленници, завързани за опашката на коня ми. А през нощта ще отпразнуваме победата на големия градски площад, Войниците ми много обичат да горят пленниците си живи. На няколко от тях ще одерем кожата и ще принудим тези изнежени гражданчета да погледат как се забавляваме. А що се отнася до Конан, моето най-голямо удоволствие ще бъде да го видя набучен на кол пред стълбите на двореца. Затова трябва да го заловят жив!

— Дери им кожата колкото си щеш — невъзмутимо каза Саломе. — От известно време имам една идея — да си направя рокля от обработена човешка кожа. Но ми трябва поне стотина пленника — една част за жертвения олтар, а друга за Тауг.

— Ще ги имаш! — отговори Констанциус и приглади оплешивяващата си глава. — За победата, за честта и славата на кралица Тарамис! — добави той с лека подигравателна усмивка.

После взе под мищница островърхия си шлем, вдигна ръка за поздрав към Саломе и, като тихо подрънкваше с бронята си, напусна стаята. Веднага след това до слуха на жената долетяха заповедите, които Констанциус даваше на своите офицери.

Саломе се излегна, прозя се и протегна тяло като голяма котка. После властно извика:

— Ела тук, Занг!

В стаята, съвсем безшумно влезе един слаб жрец, чиято кожа от старост беше заприличала на древен пергамент.

Саломе се обърна към олтара, където се виждаха две кристални кълба. Внимателно взе по-малкото, обърна се към жреца и му го подаде.

— Занг, върви с Констанциус на бойното поле. Ще ми даваш непрекъснато справка как се развиват военните действия. А сега тръгвай!

Слабият мъж дълбоко се поклони на кралицата, скри искрящото кълбо в гънките на широкия си плащ и бързо излезе от стаята.

По улиците на града цареше зловеща тишина. Допреди малко още се долавяше дрънкане на оръжия и скърцане на порти.

Саломе се качи по високите мраморни стълби, водещи към плоския покрив, украсен с фин парапет.

Терасата бе разположена по-високо от всички останали къщи в града. Видя пустите улици, големия квадратен площад пред двореца. Обикновено хора имаше винаги поне пред храма в противоположния край, но сега и там не се виждаше жива душа. Градът изглеждаше като мъртъв. Само по южната крепостна стена и по покривите на къщите в тази посока се виждаха тихи групи хора. Те гледаха и не знаеха как да реагират. Дали да се надяват Констанциус да победи, или да бъде победен. Ако той спечелеше битката, това означаваше отново безкрайни мъки и унижения. Ако загубеше, градът вероятно щеше да

бъде плячкосан и опожарен. От Конан нямаха никакво известие. Никой не знаеше какво може да се очаква от него. Спомняха си единствено, че той е просто един варварин.

Отрядите на наемниците започнаха да се строят пред крепостната стена. В далечината, някъде към далечния бряг на реката, тъмнееше неясно петно от едва различаващи се силуети на конници. Конан все още не беше прехвърлил стенобойните машини през реката. Вероятно се опасяваше от нападение по време на пренасянето. Всички негови конници обаче бяха преминали на отсрещния бряг. Слънцето бавно изгряваше и прогонваше и последните нощни сенки. Конницата на Констанциус премина в галоп и до ушите на хората, накацали по покривите на къщите, долетя далечен боен вик.

Двете армии се сблъскаха и редиците им се разчупиха и смесиха. Отдалеч всичко изглеждаше като огромен хаос. Не се различаваха подробности. Не се знаеше кой атакува и кой се отбранява. Над равнината се надигна гъст облак прах от копитата на конете. В прашната завеса проблясваха оръжия, появяваха се групи конници, идващи отнякъде и препускащи неизвестно накъде.

Саломе отегчено сви рамене и слезе от покрива. Дворецът беше тих. Повечето от робите, заедно с останалите граждани наблюдаваха битката от крепостната стена или от покривите на къщите.

Саломе се върна в стаята, в която разговаря за последен път с Констанциус, приближи се до олтара и погледна останалото кристално кълбо. То беше мътно, само понякога нейде от вътрешността му се появяваха червени проблясъци. Наведе се над него и тихо започна да къльне. После извика:

— Хей, Занг, обади се!

Мъгливите облаци в кълбото се раздвижиха и заприличаха на неясни фигури на ездачи. В полумрака проблясваха остриета на мечове. После в кълбото се появи необикновено ясно главата на Занг. Изглеждаше, като че ли широко отворените му очи са на една ръка разстояние. На главата имаше дълбока рана, от която течеше кръв, кожата му бе покрита с пот и прах. Устните му бяха изкривени от болка. На всеки друг би се сторило, че жрецьт не издава никакъв звук, но не и на Саломе. Тя чуваше викове от напуканите му устни така ясно, сякаш той се намираше в стаята. Само тъмните богове знаеха тайната, свързваща двете кристални кълба.

— Саломе! — извика окървавената глава. — Саломе!

— Чувам те! Говори! Как се развива битката?

— Саломе, чака ни гибел! Загубени сме! — крещеше ужасеният образ от кълбото. — Кауран е загубен! Ах, повалиха коня ми! Сега и аз падам! Виждам лошо. Наоколо — само наши повалени войници, въпреки броните, мрат като мухи.

— Престани да дрънкаш като побъркан и ясно ми кажи какво се случи! — ядосано заповяда вещицата.

— Атакувахме в галоп тези жалки пустинни псета и те тръгнаха срещу нас. — отвърна вече малко по-спокойно жрецът. — След това изстреляхме облак стрели и номадите започнаха да стават несигурни. Констанциус заповяда да ги атакуваме отново и нашите бойни редици се понесоха като вихър към тях. След това стана нещо неочаквано. Те се разпръснаха встрани, а точно срещу нас изневиделица изникнаха три хиляди хайборейски конници, за които нямахме въобще понятие. В пълен тръс към нас се понесоха три хиляди препълнени с ненавист кауранци! Могъщи войни на силни коне, чудесно въоръжени! Те бяха като стоманен клин, който се връза в нашите редици и ни помете с един удар. Покосиха нашите воители, преди да разберем какво става, разделиха ни на малки групи, а после отстрани се появиха пустинните номади. Разкъсваха ни на парчета, унищожаваха ни като вредни насекоми! Това беше клопка на онзи проклет кимериец! Всичките им бойни машини се оказаха фалшиви — палмови клонки и боядисана коприна. Нашите шпиони не са могли да ги различават, като са ги гледали отдалеч. Войниците бягат, Кумбанигаши е мъртъв, Конан го уби преди малко. Не виждам Констанциус. Кауранците беснеят между нас като гладни лъвове, усетили кръв. Номадите ни засипват със стрели. А аз... ах!

В кристалното кълбо изведнъж нещо ярко проблесна — светкавица или по-скоро острие на меч — и стените отвътре се напръскаха с капки алена кръв. Образът потрепери и внезапно изчезна, като спукан сапунен мехур. Саломе рязко се изправи. В кристалното кълбо се отразяваше единствено изкривеното ѝ от яд лице.

Стоя още известно време, без да помръдне, с празен поглед. След това силно плесна с ръце и в стаята влезе друг жрец, също слаб и тих като неговия нещастен събрат.

— Констанциус е победен — съобщи Саломе. — Загубени сме. След не повече от час Конан ще чука по градската порта. Не си правя никакви илюзии какво ще стане с мен, ако ме открие. Но най-напред ще се погрижа моята проклета сестрица никога повече да не седне на кауранския трон. Последвай ме. Нека поне Тауг си похапне добре!

Още докато слизаха по стълбите към подземие, до ушите им достигнаха викове от стотици гърла. Хората по покривите и крепостната стена бяха разбрали, че този път щастието беше изменило на Констанциус. През облаците прах се виждаха бягащи воители и препускащи след тях конници.

Подземие се свързваше с палата чрез галерия, подпряна от тънки колони. Тук цареше мрак и тишина. Фалшивата кралица и жрецът бързо преминаха галерията и прекрачиха тежката каменна врата, водеща към една втора галерия, по-ниска, но по-широка. Другият ѝ край потъваше в земята с тесни каменни стълби.

Саломе рязко спря и започна тихо да къдне. В мрака на стълбите се различаваха очертанията на лежащо тяло — това беше трупът на шемитския надзирател. Полуотсечената му глава стърчеше, неестествено извита, черната брада се сливаше със здрача. Някъде откъм подножието на стълбите долетяха задъхани мъжки гласове. Кралицата рязко се отдръпна и потъна в синката на една от каменните колони, като притегли и жреца. Ръката ѝ се плъзна към колана.

КРИЛАТА НА ЛЕШОЯДИТЕ

Вече много дни Тарамис беше в състояние на странен полусън. Това ѝ позволяваше отчасти да забрави целия ужас и мъките, които бе изтърпяла през последните месеци. Неочаквано се появи кадяща светлина на запалени факли. Тарамис се надигна, отметна назад слепените си коси и примига срещу необикновено ярката за нея светлина. Очакваше да види Саломе, която може би беше приготвила някакво ново мъчение. Вместо това чу жалостив и ужасен вик:

— Тарамис! О, кралице, какво са направили с теб! — думите звучаха много странно в ушите ѝ. За един миг си помисли, че сънува. В светлината на факлите обаче забеляза някакви фигури, проблясъци на мечове и след това над нея се наведоха петима мъже. Не бяха с извити орлови носове — а лица с правилни черти, загорели от слънцето.

Един от хората се хвърли към нея, падна на колене и протегна напред ръце.

— О, Тарамис! Благодаря на Иштар, че те намерих! Не ме ли позна? Аз съм Валери! Спомняш ли си, след победата край Корвек сама ме похвали за смелостта ми!

Изведнъж от очите ѝ бликнаха сълзи и извика:

— Валери! О, дали не сънувам? Дали това не е някакво ново мъчение на Саломе?

— Не, не е! Ние наистина сме тук, твоите воини, Тарамис! Дойдохме да те спасим! В равнината Констанциус се бие срещу Конан, който дойде начело на зуагирските номади. Градът обаче все още се охранява от триста шемити. Убихме надзирателя и от него взехме ключа от килията ти. По пътя не срещнахме никой друг, но е по-добре бързо да се измъкнем, докато не е станало късно!

Премаляла не толкова от страх, колкото от напрежение и изненада, кралицата не можеше да се движи. Валери я грабна на ръце като малко дете и тръгнаха. Пред тях вървеше един от мъжете и осветяваше пътя с факла.

Стигнаха подножието на тесните хлъзгави стълби, които водеха към ниската галерия. Изкачването им се стори безкрайно. Най-последно се озоваха под широката каменна арка в началото на галерията. Внезапно някой изби факлата от ръката на първия мъж, чу се предсмъртно хриптене и тежък удар от падащо тяло. В същия момент тунелът се изпълни със синкаво сияние и от тъмнината изплува изкривеното от злоба лице на Саломе, следвана от сбръчканата фигура на нейния придружител. След това сиянието се засили толкова, че ослепи всички.

Валери се опита да продължи нататък. Зад гърба си чуваше виковете, ударите, клетвите и предсмъртни стонове. След това силен удар го повали на земята и някой грубо дръпна кралицата от ръцете му. Благодарение на здравия шлем младежът не загуби съзнание. Тежко се надигна от земята с размътен мозък. Пред очите му още танцуваха сини светлини. Когато отново си възвърна зрението, видя, че е сам в цялата галерия. Наоколо лежаха труповете на четиримата му другари, намушкани на много места. Ослепени от адския син пламък, те бяха загинали, без да могат да се отбраняват. Тарамис беше изчезнала.

Горко кълнейки, Валери вдигна от земята меча си и ядно запокити смачкания си шлем. По челото му се стичаше вадичка кръв.

Главата силно го болеше, виеше му се свят, той трескаво мислеше какво да направи. Изведнъж чу глас, който тревожно и настойчиво го викаше по име.

— Валери! Ах, къде си, Валери?

Залитайки, той тръгна към гласа и веднага щом зави по коридора към него се притисна и го прегърна едно младо момиче.

— Ах, Йвго! Какво правиш тук? Ти си полудяла!

— Трябваше да дойда! Не можех да те оставя сам! — плачеше момичето. — Като тръгна към двореца и аз тръгнах след теб. Скрих се в пасажа на външния двор. Преди малко видях оттам да излиза Тарамис, след нея вървеше някакъв жрец. Разбрах, че акцията ви не е успяла! Ах, ти си ранен!

— Нищо ми няма! — Валери свали ръцете на момичето от шията си и задъхано каза: — Бързо Йвга! Кажете накъде отидоха?

— Те притичаха през вътрешния двор и отидоха към храма.

Валери пребледня:

— В името на Иштар! Ах, това чудовище! Искате да предаде Тарамис в зъбите на онази своя ужасна гадина! Побързай, Йвго —

тичай към източната част на крепостната стена, откъдето хората наблюдават боя. Кажи им, че сме открили истинската кралица, и че онази самозвана вещица я е отмъкнала към храма! Тичай!

Хълцащо, момичето затича към изхода и след малко звукът от меките му сандали затихна в далечината.

Тичешком Валери прекоси късата уличка и площада. Насочи се към една огромна масивна постройка. Краката му летяха нагоре по мраморните стълби към грамадния вход, подпрян с украсени колони.

В този момент на двамата похитители не беше особено лесно. Тарамис бе събрала всичките си останали сили и отчаяно се съпротивляваше. Дори за малко успя да се освободи от ръцете на жреца, но после здраво я хванаха и продължиха.

Групата вече приближаваше към огромния черен храмов олтар. Зад него се издигаше могъща метална врата, изписана с отблъскващи сцени от ковано желязо. Това беше вратата, през която бяха влезли стотици хора, но излизаше само Саломе.

Тарамис вече губеше последните си сили. Отдавна парцалите, останали по нея, бяха паднали някъде по коридорите. Бялото ѝ тяло приличаше на нимфа, мятаща се в ръцете на жесток сатир. Саломе нетърпеливо и безучастно гледаше тази сцена, бързайки напред. В полумрака на храма чудовищата, демоните и дяволските изчадия по вратата проблясваха с мътна светлина като живи.

Валери тичаше през храма с изваден меч. Саломе остро извика и жрецът за момент се обърна. Пусна Тарамис, измъкна от пояса си един тежък, още мокър от кръвта на жертвите нож и се хвърли към връхлитация кауранец.

Но едно е да убиваш беззащитни, полуослепени от вълшебен огън мъже, а съвсем друго — да имаш срещу себе си пълен със сила и ярост млад мъж.

Жрецът вдигна окървавения си нож, но в същия миг мечът на Валери отсече цялата му китка. Пред очите на младежа бе паднала пелена и той заудря, докато тялото пред него не се срути на земята. Главата се търкулна на една страна, а прободения на много места труп — на друга.

Валери се обърна към Саломе. Движеше се бързо и точно като дива котка. Вещицата беше свършила вълшебния прашец, предизвикващ ослепителни светкавици. Вече се навеждаше към

Тарамис, стискайки с едната ръка дългите и черни коси, а с другата — остра кама. Прозвуча дивият вик на Валери.

Мечът се заби с такава сила в гърдите на Саломе, че върхът му излезе между лопатките ѝ. С нечовешки вик Саломе падна и се затъркаля по земята. Младежът измъкна меча си, цял почервенял от кръв. Вещицата се опита да хване острието с голи ръце. В очите ѝ блестеше нечовешка светлина, някаква невероятна сила още задържаше бавно изтичащия с кръвта живот. Червеният полумесец на гърдите ѝ беше разполовен. Саломе хъркаше с пяна на уста, драскаше и сякаш се опитваше да захапе каменния под.

На Валери му призля. Бързо се обърна. Взе на ръце примрялата кралица и затича към изхода. Препъвайки се, излезе от храма и спря на върха на широкото стълбище.

Площадът беше пълен с хора. Някои бяха дошли, бягайки от приближаващите номади, други Ивга бе довела със себе си. Сякаш с някакво вълшебство тъпото безразличие бе изчезнало от погледите им. Чуваха се викове, тълпата приличаше на развълнувано море. Някъде отдалеч идваше шум от срутващи се камъни и чупене на дървета.

Като клин връхлетя отряд навъсени шемити — стражата от северната врата отиваше да укрепи южната. Воините спряха, щом забелязаха стоящия пред храма младеж с голото тяло на кралицата в ръцете си.

— Това е вашата истинска кралица! — изкрещя Валери.

Тълпата зашумя. Той отчаяно се опитваше да надвика глъчката. Конната стража бавно започна да си пробива път, като удряше хората с камшици.

Бъркотията се увеличи, когато от тъмния храм, залитайки, се появи още една гола фигура, цялата в кръв. Вик на ужас се понесе над морето от хора. Втората жена бе огледален образ на първата. Хората отказаха да разбират каквото и да е.

При появяването на окървавената Саломе, Валери усети как кръвта замръзва в жилите му. Неговият меч бе пробол сърцето ѝ. По всички закони на природата тя трябваше да е мъртва. И въпреки това стоеше пред храма, вкопчена по някакъв непонятен начин за живота.

— Тау-у-г! — изкрещя Саломе и краката ѝ се подкосиха. — Тау-у-г!

Като отговор на ужасния зов някъде от вътрешността на храма прокънтя нечовешко ръмжене и вой. Чу се трясъкът на счупено дърво и метал.

— Това е кралицата — извика началникът на стражата. — Убийте онзи мъж и другата жена!

Но тълпата сякаш се опомни и зави като огромна лутница. Хората най-после бяха разбрали истината че жената, която лежеше в ръцете на младежа, е яхната истинска кралица. С чудовищен рев, изпълнен с ненавист, тълпата се хвърли върху шемитите. Хората бяха преодолели потискащия ги страх. С голи ръце разкъсваха омразните потисници.

Саломе за последен път се заклати и падна в подножието на храмовите врати. Огромните ѝ сили бяха зчерпани. Беше мъртва. Валери се скри зад една колона, държейки кралицата. Шемитите бяха успели да пуснат няколко стрели срещу него. Пазеше Тарамис със собственото си тяло. Наемниците, оцелели от развилнялата се тълпа, се опитваха да се скрият в храма, бясно посичайки всеки, който им се изпречи.

Младежът влезе преди тях. От сянката изплува невероятно отвратително чудовище, което с жабешки подскоци се запъти право към него. Малките му очички злобно блестяха, от устата стърчаха остри зъби. Валери се заизмъква навън, но няколко стрели изсвистяха край ушите му. Смъртта дебнеше навсякъде.

Група шемити бяха успели да се измъкнат от тълпата и караха конете да тръгнат нагоре по стълбите. Лъковете им бяха готови за стрелба. Валери отскочи зад една колона, в която веднага се удариха няколко стрели. Тарамис лежеше като мъртва в ръцете му.

Преди шемитите да заредят отново лъковете си, входът на храма се изпълни от някаква огромна маса. Беше чудовището. С изплашени викове наемниците обърнаха конете си и панически се опитаха да пробият обратно път. Обърканата от страх тълпа също се люшна назад. Чуха се викове на изпомачкани хора.

А чудовището изглежда виждаше само Валери и Тарамис. С усилие се провря през тесния за него вход и се запъти към тях. Валери побягна към стълбите. По петите му вървеше смъртта. Имаше вид на страшен, отвратителен звяр.

Неочаквано отнякъде се чу остър тропот на копита. По една от уличките се появи бягаща група окъсани шемити, следвана от конници с размахани мечове. Беше отряд кауранци, връщащи се победоносно в родния град. Отстрани препускаше отряд бедуини, предвождани от великан в черна ризница.

— Конан! — изкрещя Валери с всички сили. — Конан, насам!

Капитанът даде някаква команда. Без да променят посоката си бойците му опънаха лъкове. Черен облак полетя над главите на хората и се заби в туловището на звяра. Последва нов залп, после още един.

Чудовището падна и се затъркаля по стълбите в подножието на храма. Беше мъртво като господарката му, която го бе извикала от тъмнината на отдавна минали времена.

Конан придърпа юздата на коня си и скочи. Валери внимателно остави кралицата върху мраморно стъпало. После, отмалял, сам приседна. Хората ги наобиколиха.

Конан протегна ръка и вдигна главата на кралицата.

— Но това е истинската Тарамис! — изненадано извика той. — А коя е тогава онази там?

— Това е демон, взел лика на нашата кралица! — заобяснява младежът.

Конан започна невъздържано да проклина. Грабна плаща на най-близкия от своите войници, загърна Тарамис и я вдигна.

Миглите на девойката трепнаха, тя леко отвори очи и с невярващ поглед се огледа наоколо.

— Ах, но това е Конан! — изненадано въздъхна тя и здраво стисна мощната му ръка. — Дали не сънувам? А тя ми каза, че си умрял!

— Е, малко беше останало... Но, както виждаш, сега съм тук с мои верни хора. Не посмях да пусна отрядите в града. Чакат пред крепостната стена. Разбихме армията на Констанциус. Наредих да не се вземат пленници, с изключение на един... Останалите живи шемити успяха да се скрият в града. Но ние разбихме вратите и пуснахме вътре отрядите на кауранската конница. Тя е напълно достатъчна, за да поддържа реда и да отбранява крепостта.

— Всичко е като някакъв кошмарен сън... Горките ми хора! Горката земя! Толкова много страдание... Трябва да компенсирам

всички преживени мъки! А ти ще ми помогнеш! От този момент си не само капитан на личната ми гвардия, но и мой канцлер!

— Не, кралице. Това не е за мен. Станах вожд на зуагирите и им обещах да ги поведе към Туран. Такъв е животът... Не съм създаден да живея сред мраморни колони. Сега ще те оставя под охраната на кауранските воители, а аз ще довърша това, което съм започнал.

Възторжената тълпа направи шпалир за възкръсналата кралица и тя тръгна към двореца. По петите я следваше Валери. Неочаквано той усети как в ръката му нежно се притисна друга ръка — малка и нежна. Обърна се и в следващия миг вече прегръщаше тънкото тяло на Ивга, която го обсипваше с целувки и сълзи от радост. Момъкът блажено се усмихваше, като моряк, достигнал най-после заветния пристан.

* * *

Не всеки мъж обаче търси мир и спокойствие. Има такива, родени за битки и приключения. И те не могат да живеят другояче...

* * *

Слънцето бавно изгряваше. Древният път на керваните беше изпълнен с ездаци в бели наметала. Предвождаше ги Конан от Кимерия. Наблизо се издигаше черен кръст с прикован за ръцете и краката човек.

— Преди седем месеца аз бях горе, а ти — на кон, Констанциус! — каза Конан. — Ти изглежда си от тези хора, които са по-способни да измислят мъчения за другите, отколкото сами да ги понасят. Аз висях на кръста и успях да оцелея, поради голямата ми издръжливост на варварин от север и стечението на обстоятелствата. Когато слънцето залезе, ти ще бъдеш мъртъв. Е, соколе на пустинята, оставям те в достойна за теб компания — на владетелите на пустинята!

И кимериецът направи широк жест към небето, където кръжаха вечните лешояди. Сенките им безмълвно прелитаха от дюна на дюна.

Констанциус диво изрева от отчаяние и страх.

Конан рязко дръпна поводите на жребеца си и потегли към сребрилата лента на реката. Конниците с белите наметала го последваха. Копитата им тихо барабанеха по пясъка.

И колкото повече хората се отдалечаваха, толкова лешоядите снишаваха кръговете си. Все по-ниско и по-ниско.

Издание:

ИК „Плеяда“, 1991

„Екскалибур“ — поредица за деца и юноши

© Ивайло Рунев, литературен агент, 1991

© Петър Станимиров, художник, 1991

© Евгений Йорданов, художник, 1991

c/o Jusautor, Sofia, 1991

ISBN 954-409-051-7

Цена: 5,92 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.